

Človíčkové v údolích se plahočili za denním chlebem a obři je líně pozorovali z výšky hřebenů hor. Celkem nic nedělali a většinou se nudili.

Jednou časně zrána se na Šumavě narodil nápadně krásný den. Takový, jakých na Šumavě nebývá mnoho. Kdy sluníčko hřeje od časného rána až do západu, hřeje, ale nepálí, kdy z Čerchova je vidět až do Brd, a snad ještě dál, zkrátka a dobře voňavý, průzračný a vlahý všední den. Lidi se radovali v údolích a obři si lebedili na horách.

Toho dne při západu slunce stáli obři vztyčeni na nejvyšších hřebenech a chytali na svá obrovitá záda poslední vlašné paprsky sluníčka, které se už chystalo za obzor. A jak tak stojí zády ke slunci, všimli si, že se jim stíny prodlužují. Čím bylo sluníčko níže, tím dále se plazily obří stíny.

„Kluci,“ povídá obr na Čerchově, „pojďte si zahrát na většího!“ Jak prej se hraje na většího? hulákali druzí obři přes údolí a stráně. Čerchovský obr prohlásil, že jednoduše: komu stín dopadne dál do kraje, ten je větší než ten, jehož stín dopadne blíže do kraje.

Od té doby, vždycky když končil jasný den, bylo možno vidět obry na horách, jak vystupují na špičky, aby protáhli svůj stín, jak hulákají z kopce na kopec škádlíce se jako kluci, prostě jak si hrají na většího.

Dneska je těžko říci, který z nich to byl, jenž začal první fixlovat neboli hrát falešně. Dal si pod nohy dva velikánské placáky a při západu na ně vystoupil. To se ví, že jeho stín se doplazil nejdál, až do Turčianského Sv. Martina, vždyť stál na nejvyšším bodě ze všech obrů, to je každému dneska jasné.

Tehdy však to obři nemohli hned tak prokouknout. O fyzice neměli tuchy. Ale žil tam v údolí jakýsi intelektuál, prý bývalý učitel, a ten vysvětlil podstatu fixlování jednomu pasáčkovi krav. Ten pasáček to zase řekl z hlouposti třem obrům. A stalo se, že při každé hře na většího vznikala různá